

stupu tom shledati žádné vady řízení, kdežto věcné přezkoumání tohoto hodnocení průvodů, jak řečeno, přípustno není.

Konečně vytýká stížnost, že výrok o trestu odporuje zákonu, neboť jednak nelze za první poklesek uložit nejvyšší přípustnou výměru trestu, jednak nesmí býti dle posledního odst. § 11 cit. cís. nař. uložen trest vyšší nežli onen, jenž by byl nejnižším, kdyby spáchaný čin byl nabyl povahy přečinu nebo přestupku podobného druhu ve smyslu trestního zákona — a tímto podobným činem může býti jedině § 496 tr. z. dle své poslední věty, na nějž nejnižší trest jest 3 denní vězení.

Ani tyto námitky neshledal nss důvodnými. V policejním řízení trestním může se nss, jehož věcí je zkoumati toliko, je-li rozhodnutí zákonné, zabývati výtkami proti výměře trestu jen potud, pokud se vyměření to nestalo v mezích dotyčného trestního předpisu. Citovaný cís. patent stanovil v § 11 jako trest pokutu nebo vězení do 14 dnů. Zákonná sazba tato pak v daném případě překročena nebyla. Výtkou, jsou-li v konkrétním případě dány okolnosti, které by odůvodňovaly vyměření trestu pod maximem trestní sazby, se nss zabývati nemůže.

Pokud pak jde o námitku uplatňující zřetel na § 496 tr. zák., jest podotknouti, že § 496 tr. zák. jedná pouze o urážce na cti k soukromé obžalobě stíhatelné a že v činu st-li za vinu kladeném není žádného znaku, který by poukazoval na možnost tohoto deliktu. Čin st-li za vinu kladený mohl by stupňováním svých, shora uvedených podstatných znaků nabýti pouze povahy přečinu proti veřejnému pokoji a pořádku v §§ 278 a 302 tr. zákona vytčeného, kterýžto přečin jest stíhán trestem od 3 měsíců do 6 měsíců tuhého vězení. Nebyla tedy nař. rozhodnutím porušena ani zásada v posledním odstavci cit. § 11 uvedená.

Z těchto důvodů bylo zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 1783.

Mimořádná opatření: VI. nař. ze dne 3. září 1920 č. 516 sb. z. a n. nedává straně ani věcný nárok na udělení neb ponechání povolení k nákupu potravin ani zvláštní postavení procesní.

(Nález ze dne 27. prosince 1922 č. 19.931.)

Věc: Ladislav B. v D. B. (adv. Dr. O. Sommer z Prahy) proti ministerstvu vnitra stran odnětí nákupní legitimace.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem okresní politické správy v Jičíně z 6. srpna 1917 č. — bylo st-li uděleno povolení k nákupu potravin podle ustanovení § 10. cís. nař. z 24. března 1917 č. 131 ř. z. Zemská správa politická mu výnosem z 19. února 1921 č. — toto nákupní povolení odňala dovolaávajíc se předpisu § 10, odst. 1. vlád. nař. z 3. září 1920 č. 516 sb. z. a n., a to pro nespolehlivost. Ministerstvo vnitra odvolání st-lovo z tohoto výnosu nař. rozhodnutím zamítlo z důvodu uvedeného v rozhodnutí zemské správy politické.

Stížnost do tohoto rozhodnutí vznesenou neshledal nss důvodnou, uváživ toto:

VI. nař. z 3. září 1920 č. 516 sb. z. a n. ustanovuje v § 10, že mimo území dříve uherské smí nakupovati potraviny a píce k dalšímu prodeji a obchodovati s nimi jedině ten, kdo kromě živnostenského oprávnění dostal k tomu zvláštní povolení od politického okresního úřadu v době po 15. dubnu 1917....

Toto ustanovení neuvádí nijaké ani formální ani materiální podmínky, za kterých ono povolení může nebo má být uděleno neb odepřeno, nebo udělené povolení odňato. Vytýká naopak zvláště, že úřad uděluje povolení podle volného uvážení, a může je i zcela odepřít. Zemskému politickému úřadu vyhrazuje právo povolení kdykoli odvolati. Z této formulace nařízení vyplývá jasně úmysl ponechat úřadům při výkonu oprávnění jím propůjčených úplnou, v žádném směru neomezenou volnost. Nelze tedy ve smyslu nařízení ukládati úřadům ani povinnost, aby odpírajíce nebo odnímajíce povolení prováděly nějaké řízení a ovšem v důsledku toho ani, aby před takovým straně nepříznivým opatřením ji slyšely. Nelze-li z nařízení vyvoditi, že by odepření nebo odnětí povolení bylo vázáno na určité předpoklady, nelze ani za nezbytnou formální náležitost takovýchto opatření pokládati, aby byla opatřena důvody.

V daném případě ovšem správní úřady důvod, proč st-li udělené nákupní povolení bylo odňato, uvedly a bylo se zřetelem k tomu po názoru soudu jejich povinností, aby skutkovou okolnost, o niž své rozhodnutí opřely, zjistily způsobem vyhovujícím zásadám řízení správního, zejména tedy i za slyšení strany.

Ale nss uváživ, že, jak bylo vyloženo, nařízení z 3. září 1920 ponechává úřadům vůči stranám naprostou volnost, sprostujíc je svým zněním i povinnosti rozhodnutí na jeho základě vydaná odůvodňovati, stranám pak že nepropůjčuje ani nijaký věčný nárok na udělení nebo ponechání nákupního povolení, ani nijaké zvláštní postavení procesní, nemohl uznati, že jest vadou podstatnou, jestliže úřad nezjistil způsobem formálně bezvadným skutkový podklad pro odůvodnění, jehož úplné opominutí by vůbec nějakou vadou řízení nebylo. Stížnost musila proto být zamítnuta.

K vývodům stížnosti podotknouti jest ještě toto:

Jestliže stížnost poukazuje na to, že odepření neb odvolání nákupního povolení má prakticky též účinek jako odnětí práva provozovati živnost, jež jinak přípustnou jest z důvodů velmi závažných, netřeba se námitkou touto zabývati, poněvadž pro posouzení, bylo-li konkrétním opatřením porušeno subjektivní právo strany, rozhodným jest toliko obsah a úmysl normy, o niž opatření se opírá.

Č. 1784.

Státní zaměstnanci: Určení služebního pořadí mezi osobami jmenovanými do poslední hodnostní třídy současně.

(Nález ze dne 27. prosince 1922 č. 19.965.)

Věc: Jaroslav O., účetní rada v min. veř. prací v P. proti ministerstvu veřejných prací (odb. rada B. Vévoda — pak zúčastn. strana, úč. rada A. Vachata) o služební pořadí.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.